

DM POSTA- LÁDA Kérdések a Gelká- hoz

Nehéz a kedves ügyfeleknek eleget tenni, mondják a különböző szolgáltató vállalatok dolgozói. Nehéz boldogulni ezekkel a vállalatokkal, mondják azok, akik egyszer-egyszer már pórul jártak. Itt van például a Gelka-szerviz, Jöhiszeműen bevezették az átalánydíjas szerződést, és most ezzel is csak nőttek a gondok — és eggyel több az ok a panaszra.

Perjesi Márton (Gábor Áron u. 17.) ugyanis panaszokodik. A tarjáni szervizben (318-as épület) megkötötte olvasónk ezt a szerződést, ahol a lakcímet, a nevet, a készülék típusát is felírták. Megbeszélték az időpontot is, mikor megy ki a szerelő. Másnap ismét érdeklődött, mire azt a választ kapta, hogy a szerelőnek sok dolga volt, de egyébként sem kellett volna elmennie a megadott címre, mert a tévé NDK-gyártmány, ehhez pedig nem tudnak alkatrészt szerezni. Olvasónk három kérdésére mi is várjuk a választ: miért nem derül ki a reklámokból, hogy a külföldi készülékekre nem köt szerződést a Gelka?; miért nem tudta ezt, az ügyintéző sem, amikor a szerződést megkötötte?; és ha nem lehet alkatrészt kapni a Szegeden vásárolt készülékhez, akár el is lehet dobni, ha elromlott?

Válaszol az illetékes

Lapunk október 16-i számában a Postaláda Társaság sárga címmel cikket jelent meg, mely a DEMASZ üzemigazgató-helyettese, Hörömpő József és Szabó Sándor, osztályvezető választott: „A Déva utcai közvilágítási panasz vállalatunkat érintette. Még azon a napon helyszíni vizsgálatot végeztünk. A vizsgálat a panasz jogoságát állapította meg. A javítást azonnal elvégeztük. A tanácsnál levő bejelentőkönyvből és a kirendelési nyilvántartásból valóban megállapítható, hogy augusztus óta négyszer jövevények be a Déva utcai közvilágítási hibát. A javítás is megtörtént, de a jelek szerint az izzó minősége nem volt kielégítő. Reméljük, hogy a jelenlegi izzócseré szerencsés lesz. Izzócsere hiba esetén kérjük a jelzést, és a javítást elvégezzük.”

Az „Elvándorolt megálló” című írásban felvetett gondokra dr. Várhalmi Károly, a Szegedi Közlekedési Vállalat igazgatója adott magyarázatot levelében: „A 3-as vonal átépítése során áthelyezett téglagyári villamos megállóhely kijelölése hatósági hozzájárulással, illetve engedéllyel történt. A hely megállapításánál a legfontosabb szempont volt; a régi hely közelében maradjon (ez 25 méter eltérést megenged); az új 55-ös úton felállításra kerülő gyalogátkelő helyhez minél közelebb legyen; a kalauz nélküli köz-

Köszönet a segítségért

Köszönő sorokat juttatott el hozzánk Szógi Béláné, a Hunyadi téri óvoda vezetője. Azoknak a vállalatoknak mond ezúton köszönetet, amelyek az óvoda szépítéséért, korszerűsítéséért oly sokat tettek.

A Tavasz utcai Fonalfeldolgozó Vállalat dolgozói a kert és az udvart hozták rendbe, és segítséget nyújtottak az épület karbantartásában is. A Delta Kereskedelmi Vállalat szocialista brigádjai az idei ifjúsági karnevál tévémaciját ajándékozták a gyerekeknek. A közelmúltban meg is látogatták a brigádtagok az óvodásokat, akik műsorral vi-

szonozták kedvességüket. A Feltámadás utcai Erdőrendezőszeg fakészítményekkel tette otthonossá a gyerekek környezetét.

A brigádokkal kötött szocialista szerződés a biztosíték arra, hogy ez a kapcsolat a jövőben is sok örömet szerez még a kicsinyeknek.

Az emberek segítőkészségét bizonyítja özv. Jankovits Györgyné (Partizán u. 6.) levele is. Az idős asszony október 31-én rosszul lett a Kálvária téri kitérőnél. A villamos vezetője azonnal mentőért telefonált. Ezt köszöni meg a levélírója neki, az utasoknak pedig türelmüket.

Sár — megállóknak

Külsőségeiben is érdekes levelet hozott szerkesztőségünkbe a postás. A boríték így fest: a jobb felső sarokban a bélyeg helyén csupán a postai bélyegző díszel, a bal oldalon az ajánlott küldemény nagy, piros R-betűje, alatta jókora bélyegző: **DÍJLEŐLEGES Cs. m. Mezőgazdasági Ellátó Vállalat AGROKER 6701. Szeged, Postafiók 53.** A borítékban a levél viszont névtelen, írójára nincs, bár a tartalom szerint sokan is lehetnének, akik a valóban megszívlelendő panasz miatt tollat foghatnának.

A 42., a 75., a 63. és az M/11-es busz utasai nevében íródott ez a levél, mely így kezdődik: „Több száz — munkahelyre autóbusszal utazó — dolgozó nevében fordulok Önkhöz az alábbi panasszal...”

És a panasz valóban közérdekű, valóban sok embert érint, személyes ügyről, rágalmozásról szó sem lehet benne. Vajon miért bújik az egyes számban fogalmazó feladó egy egész vállalat fe-

dezékébe? Ez a mi kérdésünk.

És az ismeretlen levélíróé, mely szintén jogos?

A Rókusi-állomásnál, valamint a Dorozsmai és a Budapesti országút elágazásánál levő buszmegállóknak és a juttatógépi előtt állásig érő a víz, a sártól szinte életveszélyes a le- és felszállás. Gondolni kellene a kisgyermekkel utazókra és az idős emberekre is, akik nem egykönnyen tudják átugrani ezeket a jókora töcsákat.

Igaz az észrevétel, helyes lenne, ha rendszeresen, különösen a nagy esőzések után ellenőriznék a megálló állapota, és ahol szükséges, megszüntetnék a biztonságos le- és felszállás akadályait.

Csak azt nem értjük, ilyen ügy érdekében miért nem saját nevével kiállni a sorok írója. A cég pecsétje ebben az esetben nem jobb ajánlólevél ennél.

Monológ

**SZOVJET FILMEK
FESZTIVÁLJA**

Szines, szinkronizált szovjet film. Írta: Jevgenyij Gabrilovics. Kép: Dmitrij Meszhijev. Zene: Oleg Karavajcsuk. Rendezte: Ilja Averbah. Főszereplők: Mihail Gluzszkij (Szretjenszkij), Margarita Tyerchova (Tászja), Marina Nyejelova (Nyina), Sztanyiszlav Ljubsin (Kotjyikov).

Három generáció viharzik el a tudós mellett, mind a három fölperzseli, de áthíviten csak a harmadik, az unoka képes. Három generáció: három nő portréjükrében. Gabrilovics forgatókönyvének közvetlenül látható cselekménye a második nő érkezésekor teremt először kapcsolatot a már idős akadémikussal. Szobájában ül, ólomkatonáit rakosgatja sorba, szertartásosan fogyasztja az ebédet, s a bölcsek maliciózusságával, ráérően házsártosodik a háziaszonnyal. Amikor csöngetnek...

A fölberregő csengőhang lehetne a film jelképrendszer. Szretjenszkij akadémikusra többször is rácsöngetnek. Először és váratlanul a lánya, aki még jó néhány sor benyit majd váratlanul, s ha megkésve is, de elhozza viszávonhatatlannal a néhai családi boldogság és boldogtalanság emlékeit. Szretjenszkijben a hivatás és a magánélet harmóniájának nagy kérdése izgatja a film alkotóit. Nem a szokásos, mondhatnánk, járt úton haladva, hanem arról a pontról visszatekintve, amikor a nagy kérdés gyakorlatilag eldőlt, a hivatás javára, de a magáramaradottság lélekölő éveiben a múlt konzekvenciáival beköszönő jelen újra és újra megkérdőjelezi a döntést. Helyes volt, érdemes volt? A sebek fölzaggatásához ott a tanítvány, az ambíciózus utód, professzorától a fiatal lázas türelmetlenségével, szimpatikus arroganciájával számunkéri a hivatás következetes vállalását is, hogy az akadémikus miért hagyott fel

a megkezdett és alapjaiban tisztázott, a tudományt forradalmasító kutatásaival. Bizonyos dolgok nem tűnnek halasztást — ront rá Kotjyikov egy este Szretjenszkijre, akinél éppen bensőséges házi ünnepségre készülnek a csinos lányára serdült unoka osztálytársai. A fiatalok kellemesen szórakoznak, miközben tudunk odaát, a dolgozószobában, mint doktor Faustus húsvét előéjszakáján, megijedni készülni — legalább a hivatásban, a tudományban. Így az elrontott élet igazán a lányára, Tászjára érvényes csupán, a fogalmak már letisztult értel-

mében, hiszen egyedül Tászja az, aki mindig a megoldások felszínesebb, könnyebb lehetőségeit választotta, akinél nincs ereje szembenézni múltjával úgy, hogy e szerint irányítsa tovább az életét.

Szretjenszkij monológja végül is optimista hangvételű zárral, noha az utolsó szó kimondatlan. Neki hitele van a nézőben, mert „az öreg csont” megőrizte rugalmasságát. Neki elhiszük, amit a nagy szerelmi kiábrándulás sírógörcseivel szípgaz az unokája: az élet szép. Elhiszük, mert benne érezünk legtöbb tartást a bizonyításhoz.

N. I.

Halló, itt Iván cár!

Szines, szinkronizált szovjet film. Mihail Bulgakov: Iván Vasziljevics című színműve nyomán írta Vlaglen Bahnov és Leonyid Gajdaj. Rendezte: Leonyid Gajdaj. Operatőr: Szergej Polujanov és Vitalij Abramov. Zene: Alekszandr Zacepin. Főszereplők: Alekszandr Gyemjanenko, Jurij Jakovlev, Leonyid Kuravijov, Natalja Zseleznyeva.

Tymofejev időgépe egyszerű működésbe lép: villámok cikáznak, lombikokban felforтыannak a színes folyadékok, karok csapódnak, lemezek villannak a feltaláló gombnyomására, s elindulunk térben és időben... Eltűnik a moszkvai lakás válszfaja, s a szomszéd szobában ott ül trónusán Iván cár, személyesen, a XVI. század kellős közepén. Egy eltévedt harci dárda — szintén a XVI. századból — telibe találja a feltaláló különös szerkezetét, s ezért egy időre megszakad az összeköttetés Tymofejev és a lakásában „vendégeskedő” Iván cár, valamint a cári palotába jutott mogorva-bürokrata tömbfelügyelő, Bunsz és al-

kalmi társa, az enyveskező Miloszjajevszkij között. S itt kezdődik az igazi komédia, a burleszk.

A forgatókönyvíró-rendező Deonyid Gajdaj a mai Moszkvában helyezi Bulgakov közel ötven éve született hőhőzát, ezt a se nem tudományos-fantasztikus, se nem realista, se nem történelmi játékot. Amennyit ezzel nyer a réven, azt elveszti vapon. Mert való igaz, hogy napjaink Moszkvájának panorámája, mai nyelvünk zsargonja, tipikus problémái alkalmasak ad még a bulgakov szituációk élesztésére is, de éppen a főszereplő, az időgép válik avittá, porosodó, butácska játékszerré. Az ötven évvel ezelőtti technikai álmok mai életünk természetes velejárói, s miközben Tymofejev lakásában a televízió a Rettegett Ivánt közvetíti — bármennyire is abszurd bicsaklásokkal teli ez a különös műfajú alkotás —, ebben a közegben hitelét veszti az időgép mítosza, az alapszituáció varázsa szenved csorbát.

Nagy erénye viszont az alkotásnak, hogy a technika vívmányait és lehetőségeit felhasználva fekete-fehér és színes betétek, gyorsítások és lassítások, lencseváltások, elmozdulások stb. igazi szuverén „filmes mű” született. A színészi játék (kiváló magyar szinkronhangokkal) nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a film igazi közönségsiker.

T. L.

Szegedi bundák exportja

A Pannónia Szőrmekikéző és Szőrmekonfekció Vállalat szegedi gyárának termékei, a különféle divatos női írhámbundák, valamint férfi- és gyermekbőr- kabátok a hazai piacon kívül mintegy 15 országban keresett cikkek.

Ezért az üzemet több mint tízmillió forintos beruházással fejlesztik. Jórészt ennek eredményeként évente mintegy 40 millió forint értékű szőrmé ruházati cikkek bővíti a termelést. Elkészült és megkezdte működését a legfontosabb új üzemszék, a négyszintes szőrmekonfekció részleg. Ezzel egyidőben átadták rendeltetésének a 300 személyes öltözőt, fürdőt és ifjúsági klubot.

A kormány a kenyere

Olyan ez a mostani autózás, mint versenyen a győztes tiszteletkőre. Ünneplés és szípe. Nyolcszázegyszer kilométert tett meg mostanái gépkocsin Molnár József, szép kiténtetést kapott érte: baleset nélkül vezetett mindig. Alig szerkesztünk olyan újságot, amiben közlekedési baleset ne lenne, nagy öröm tehát ilyen kiténtetést hallani. Talán lehetünk egy fokkal elfogultabbak, anélkül, hogy a tisztesség határát átlépünk, hiszen szerkesztőségünk gépkocsiját vezető Molnár József. Azért kértük meg, kerüljünk még egyet.

Alig indulunk, az első keresztelkedésben megállunk és visszalépünk pár métert. A táblák szerint hamarabb is mehetnénk, de akkora kavargás van előttünk, kár nekivágni. Az első bölcs mondat itt hagyja el a száját: az okosabb enged. Biztos vagyok benne, hogy ekkora bölcsesség nélkül nem szabadna gépkocsit vezetni.

Soha jobb alkalom nincsen megkérdezni, mit tart az az ember gépkocsivezető-társairól, aki évenkénti kilométerrel az egyenlítő mentén körülutazhatná a Földet.

Akár utánam jön az autó, akár előttem megy, lehet, hogy rossz szokás, de mindig megnézem a rendszámát. Ha állami rendszámmal jön, nyugodtabb vagyok. Maszkek autónál többet nézek a tükröbe, mert nem biztos, hogy azt csinálja, amire számítani lehet. Nagy veszedelm ez.

— Mondhatom a maszkek autók kontráját? Szerintük sok gépkocsivezető visszaél

azzal, hogy állami rendszám van. Bevág a leghelyetlenebb helyzetekbe is...

— Tisztesség dolga ez, nem a rendszámé. A törvényt, a rendőrt az a rendszámot is éppen úgy nézi, mint a másikat. De nekem kétszeresen kell vigyáznom, nekem a kormány a kenyere. Annai biztos, sokkal több udvarias gépkocsivezető van most, mint tíz évvel ezelőtt. Ha gyalog megyek, akkor is ezt tapasztalom. Enélkül se lehet kocsit vezetni.

Ahol az előbb még semmi nem volt, visszafelé jövet egy összetört sárga Wartburgot találunk. Már üres, a mentők is, a rendőrök is elmentek. Biztosan volt nehéz helyzete a mi gépkocsivezetőknek is.

— Új busszal mentem egyszer, vadonatúj gumikkal. Ma sem tudom, mitől, de szétgurult az első kerék. Átvillant ám az agyam, hogy harminc ember élete van a kezemben. Ha csak egy igen kicsit is nem figyelek oda — most is borsókázik a hátam tőle. Ha a gépiro mellé üt, kijavítja. Ekkora tévedés a mi szakmánkban fejjáték faraghat. Ennél veszélyesebb munkát keveset tudnék mondani.

A hivatásos gépkocsivezető ritkán megy egyedül. Az sem mindegy, kivel megy.

— Van néhány ismerős „masinisza”, akit nagyon sajnállok. Meg tudnám írni sok emberről a jellemzést, aszerint, hogyan bánik a gépkocsivezetővel. Ha azt nem becsüli, akinek a kezében van testi épsége, arra én más embert se mernék rábízni.

— Mi kell a jó vezetéshez?

— Egy professzor mondta a rádióban: az kell, hogy kiegyensúlyozott körülmények között éljen. A vezető majdnem összesen a gépével, de mégse gép. El is tud fáradni, álmos is tud lenni, sokszor ideges is. Néha okkal, néha ok nélkül.

Ennél szebb kiténtetést ritkán osztanak. Minden kilométerrel megdolgozott érte, aki kapta. Jó olyan kocsi, utasnak lenni, ahol biztos kézben van a kormány.

H. D.